

LAKI
MUŠKARCI
O VEČITOM MUŠKOM CILJU

JOVO TOŠEVSKI

■ Laguna ■

Naslov originala

Jovo Toševski

LAKI MUŠKARCI

Copyright © 2003 Jovo Toševski

Translation Copyright © 2007 ovog izdanja, LAGUNA

LAKI
MUŠKARCI
O VEČITOM MUŠKOM CILJU

UMESTO PREDGOVORA

Težina ili masa je važna odlika bilo čega: od zvezde i kamena do živog čoveka. Nije svejedno da li će vam na nogu pasti cigla ili kišne kapi. Međutim, na stranu sve drugo, najbitnije je šta će vam pasti na pamet. Težinu misli koja pada na pamet nije lako izmeriti – baš zato što je ona sama veoma laka. Misao lako pada, lako ustaje, lako se menja; ona je sva laka, iako njene posledice često to nisu.

Misao je jedini čarobnjak. Pokreće ljude, kontinente, vojske, kosmičke brodove. Kaže se da misao pada na pamet, ali ona u suštini ne pada nego izlazi iz pameti, ona se rađa i time se oslobađa.

Žena lako pada na pamet muškarcu, kao i muškarac ženi i ta lakoća je zaista pravi apsolut. Kada je priroda stvorila tu mogućnost da misao o ženi bude lako isparljiva iz moždanog matriksa muškarca, sve je postalo definitivno rešeno. Zbog lakog iskakanja misli iz mozga postoje svi drugi padovi i usponi, od koluta napred do svemirske tehnologije. Ako ste tražili opravdanje za sve druge lakoće – evo ga. Od tog vremena sve može da vam padne na pamet.

Međutim nema vam spasa od daljeg nesvesnog razvijanja i obrade međupolnog događaja. Najbolje je kada sami

donesete svoje mišljenje, a da na tuđe priče ne obraćate previše pažnje. Uzmite ih samo kao informaciju u svojstvu posmatrača a ne potencijalnog učesnika. Drugim rečima, ono što se dešava drugima nikada ne može da se desi vama u istom obliku bez obzira da li je prijatno ili averzivno. I prijatno i neprijatno su sigurni pokretači, naročito je neprijatno jak inicijator.

I žena i muškarac će u međupolnom odnosu postupiti onako kako mogu i znaju. Neko ima urođeni talenat za odnos sa suprotnim polom, neko je manje vešt, ali ništa za to, jer niko nije vičniji od same prirode koja je stvorila muškarca i ženu. Neko ima u glavi i rukama mnogo znanja, neko manje, ali najvažnije je da je znanje stabilno a pokretljivo i adaptivno. Dalje, slično onoj „vuk po poruci meso ne jede“ direktno prisustvo i lični doprinos u međupolnoj igri su presudni. Žena nepogrešivo prepoznaje i očekuje istinu u inicijativi. Presudno je da se ličnom zaslugom čak i zrnice vašeg znanja, ma koliko malo bilo, otkotrlja ispred nogu vaše aktuelne dragane. Za njenu žensku radoznalost ne brinite: ona je ima i danju i noću. Treba da se sagne da ga uzme. Ako se sagne – to je to.

Beograd, februara 2007.

Jovo Toševski

1. SAD ILI NIKAD

Prošlost u seksu nema nikakvog značaja, kao ni budućnost

Pitanje muške strategije u odnosima sa ženama ima centralni značaj za svakog muškarca, po ogromnom vremenu koje zahteva u toku života i još više po posledicama koje obavezno slede iz pogrešne taktike. Tu, naravno, ne pomažu nikakve škole, niti je pronađena idealna matematička formula koja bi poslužila za bolje razumevanje ženske nepredvidljivosti.

Razlog što se ponašanje žene ne može predvideti, u stvari, ne leži u samoj ženi, već u promeni odnosa polnih instrumenata koje ona koristi, različitih i u raznim istorijskim periodima i u toku jednog jedinog dana (na primer, da li je dan ili noć). Za takve, zaista vanserijske prirodne pojave, poput ženske nepredvidljivosti, i pojedinačna žena nije ni kriva ni zaslužna kao što je muškarac, najčešće u stanju da pomisli.

Neuhvatljiva, u živom svetu jedinstvena dinamika vitalnog modela naše vrste, razlog je toj neobičnoj činjenici.

Prošlost nema značaja

Ako bismo pokušali da ceo problem rešimo na način koji bi dao rezultata, posmatrano sa muškog stanovišta – što je, naravno, potpuno različito od gledišta ženskog pola, jer tu vladaju druge zakonitosti o kojima ćemo drugom prilikom – muška strategija se može postaviti po principu „sad ili nikad“.

Dakle, najbolji mogući stav koji se može zauzeti u odnosu sa ženom je „sad ili nikad“. Osim brze akcije, on sadrži i dugoročnu strategiju. Ako zauzmete stav „sad ili nikad“, on važi i za sad i za nikad. Ako bude „sad“ to je odlično; a ako se pojavi „nikad“, odbacite ga i sačekajte da „nikad“ postane sad. Ako postane sad – zna se.

U seksu se sve odvija „sad“. Štetno je svako razmišljanje o budućnosti sa očekivanjima da ima vremena i da će se šansa pojaviti. Pustite šansu kao da ne postoji, neka šansa radi šta zna; ako se ukaže – ona postaje „sad“, a vi treba da reagujete samo na „sad“.

Sve drugo osim „sad“, ne dolazi u obzir. Seks ima smisla samo ako je „sad“. Ako se ne dogodi sada, odbacite budućnost u vezi sa tim događajem. Neizvesnost oko dileme da li će seksa biti jednog dana – doneće izrazitu psihološku štetu za vas.

Prošlost u seksu nema nikakvog značenja, kao ni budućnost. Zvuči nelogično da prošlost koja znači iskustvo u seksu nema značaja. Iskustvo (memorija) ima značaja samo u tehnici seksualnog spajanja.

Mentalno, svaki seksualni čin je jedinstven i neponovljiv. Priroda erekcije i njena nervna regulacija je najrelativnija muška radnja. Kod žene je još relativniji pristup seksu, jer je kod nje seks izrazito mentalna akcija. Seks nije isto što i

disanje ili varenje hrane, čija regulacija ne trpi odstupanja; pre je imperativna nego relativna kategorija.

Pravda za sve ljubavnike

Svaki seksualni čin će biti odmah i sigurno smešten u emocionalnu memoriju u čemu se ogleda kosmička jednakost i pravda za sve ljude i ljubavnike ovog sveta.

Zato nemate razloga da budete tužni ili da se osećate odbačeni ukoliko suprotni pol odbije vašu ljubavnu nameru. Priroda uvek (na ovaj ili onaj način, sa ovom ili onom osobom) dobija ono što želi, a to je produžetak gena i njihovog uticaja; a ako vi, baš, hoćete da u svom neznanju budete tužni, eto vam: bavite se uzaludnim poslom koji se nikoga ne tiče, niti od njega ima za bilo koga biološke svrhe. Kada vam prvi put naiđe neka obična tuga – pustite je, ne učestvujte u njenom stvaranju i ona će proći do jutra sledećeg dana.

Znači, pred prirodom smo svi jednaki, svi isto važni. Ali, među ljudima postoji zabluda da su neke ljubavi važnije od drugih. Pozorište, romani, filmovi, literatura i sve te lepe stvari izgledaju beskrajno komične, jer je tužna publika u sali koja gleda ljubavnu tragediju, u stvari – ciljna grupa za prirodu. Priroda mora da se silno zabavlja, znajući da su životne priče uplakanih gledalaca u mraku bioskopske ili pozorišne dvorane neuporedivo emotivnije, tragičnije i sadržajnije i da u klupama na predstavi, kao i u životu, ima na stotine Romea i Julija još tragičnijih sudbina.

2. KOJE SU ŽENE FATALNE

Oni su odlični tumači emocionalno obojenih muških namera

Fenomen, „fatalne žene“ i „neodoljivog“ muškarca je, u stvari, posledica nekoliko činjenica, u koje spadaju izraz lica, ponašanje, govor i držanje tela. Ali, za postizanje pravog utiska važno je da u tim trenucima žena ili muškarac nemaju nikakvu vidljivu nameru. Naravno, za muškarca je interesantnija ženska fatalnost od analize sopstvene neodoljivosti.

Žena izgleda „fatalno“ kada iz nje nešto zrači, a da pri tome nije sasvim jasno šta je to. To što muškom posmatraču nije jasno, nije ni ženi baš nadohvat ruke, i ona to stanje ne može da kontroliše.

„Fatalnost“ je, u stvari, mnogo fatalnija nego što se i muškarcima i ženama čini, jer ona odražava stanje retke sposobnosti da se emocionalna memorija drži mirnijom nego kod „nefatalnih“ ljudi. Najpre, žena nije fatalna dok je sama, već samo kada je okružena muškarcima. Retka aktivacija emocionalnih zapisa prošlosti daje taj poželjan atribut.

Samo kad je okružena

To se dešava samo u momentima kada joj se na licu ocrta vaju neodređene, često nesvesne memorije koje nisu u vezi s muškarcem s kojim ona razgovara ili je u nekom drugom odnosu. Važno je, takođe, da njene misli u tom času nisu nikome upućene, da nema fiksiranu emocionalnu nameru.

Žena je, isto tako, fatalna kada izgleda da je ničija, a najfatalnija je kada je u društvu muškarca koji je umislio da je njegova, a ona to nije.

S druge strane, ženska neodoljivost dolazi i od lažnih utisaka koje muškarci u okolini stiču i neosnovano im se čini da njihove šanse potiču bukvalno od ženske blizine, izgleda i ponašanja. Realno gledajući, u tim momentima žena je emocionalno daleko od „razuzdane gomile“ i zainteresovanog muškog pojedinca. Ako se dogodi da se približi posmatračima u bilo kom smislu, njena fatalnost se smanjuje, a „neodoljivost“ kao posledični teret prebacuje se na izabranog partnera – da bi se uskoro otela i od njega, ukoliko on ne zna kako da zadrži fatalnu ženu.

Muškarce i žene uvek privlači nenamešten, spontan izraz lica partnera, što se lako postiže razmišljanjem i učestvovanjem u sadašnjosti, bez prizivanja prošlih memorija i bez ikakvog planiranja budućnosti u tom trenu. Žena je u stanju da odmah oseti muški plan koji mu i pada na pamet; zbog toga on mora da se suzdrži od bilo kakve pomisli da planira kad je sa njom. Naime, kod većine muškaraca to se jasno vidi na licu.

Namere se vide na licu

Planiranje mora majstorski da se prikrije ili odloži, jer se na licu muškarca lako uočavaju emotivne tendencije. Žena

je odličan tumač emocionalno obojenih muških namera, a svaki muškarac koji to isto može da uoči na ženi u ubedljivoj je prednosti nad takmacima.

Ako hoćete da vidite pravo ženino lice, to se najbolje postiže u prilikama kada je izolovana iz stalne sredine i kada je na određeno vreme odvojena od konkurentkinja (odmori, mirovanja, askeza). Izraz lica i emocije koje se očitavaju na licu „izolovane“ žene najsličnije su njenom iskonskom izgledu.

Prave „veštice“ među ženama odlikuju se upotrebom znanja koje druge kod sebe ne prepoznaju, iako ga imaju. Ta vrsta znanja je u biti primitivna i elementarna; ali, utoliko je efikasnija kod drugih žena, a naročito kod prijemčivih muškaraca. S muškog stanovišta, „veštica“ je jednostavnija za rukovanje, iako je bije glas da je posebna, što dolazi od mišljenja većine žena da je ona opasnija.

Da bi žena došla do nepoznatog znanja o sebi (znanje koje potencijalno može da je privremeno napravi „vešticom“), potrebno je da prođu, najmanje, dan i noć.

3.

ŽENSKI RETROVIZOR

*Otkad je žena shvatila čaroliju
ogledanja, počeo je biološki proces
bitnih promena*

Ogledalo je jedno od stubova ženske moći. Pre nego što se anonimni pronalazač dosetio da površinu stakla premaže srebrnim rastvorom, pra-ženama je bila dovoljna i ravna površina u nekom sudu ili prirodnoj vodi. Otkada je shvatila čaroliju ogledanja, počeo je biološki proces bitnih promena, jer u tom momentu mozak pra-žene nije bio spreman da shvati ozbiljnost posledica koje će stalno proveravanje izgleda doneti.

Dakle, ogledalo je preko noći pretvorilo ženu u drugo biće, jer su postojali svi sistemi u mozgu, osim onog koji bi joj neprestano ulivao neophodno samopoštovanje. Odjednom je stvoren neodoljiv čarobni štapić koji joj je stalno dolivao snagu, vešto skrivajući drugu stranu ogledanja – iluziju. Iluzija je, inače, za našu vrstu vrlo korisno moždano postignuće. Žena je pojavom ogledala iskoračila napred, posredno zadavši nove zadatke muškarcu.